

MERCEDES RON

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ BEST SELLER ΤΩΝ NEW YORK TIMES

Πες το στα κρυψά

ΒΙΒΛΙΟ 2

Μια
πρωτότυπη
ταινία στο

prime

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Πες το στα κρυφά

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Dímelo en secreto

Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Grupo Editorial, Βαρκελώνη 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Mercedes Ron

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sourcebooks

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Mercedes Ron, 2020

© Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U, 2020

© Εξωφύλλου: Sourcebooks, 2026

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2026

ISBN 978-618-01-6310-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες ΤΔΜ-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

MERCEDES RON

Πες το
στα
κρυφά

Μετάφραση: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου

*Σε όλους τους ανθρώπους
που κάποτε πίστεψαν ότι δεν ήταν αρκετοί.
Είστε!*

Πρόλογος

KAMI

Για άλλη μια φορά θα μπλέκαμε, αλλά τώρα ήταν εξαιτίας του μεγαλύτερου και, θεωρητικά, του πιο υπεύθυνου.

Ήταν κακός οιωνός το γεγονός ότι μας ανάγκασε να έρθουμε μέχρι εδώ μες στη μαύρη νύχτα και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να βγάλει απ' το σακιδιό του κάποιου είδους μέταλλο, έναν αναπτήρα κι ένα κουτάκι πρώτων βοηθειών. Όμως, ήταν ο Τιάγκο Ντι Μπιάνκο. Πάντα τον ακούγαμε. Ήταν το προνόμιο που είχε μόνο και μόνο επειδή μας περνούσε τρία χρόνια. Ήταν ο μεγαλύτερος, οπότε εκείνος έκανε κουμάντο, τόσο απλό ήταν.

Κάποιες φορές δυσκολευόμουν να ακολουθήσω αυτόν τον άγραφο κανόνα, κυρίως επειδή αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να υπακούσω τις διαταγές κάποιου που με την πρώτη ευκαιρία μου τραβούσε τις κοτσίδες ή με έκανε να κλαίω, παρόλο που ομολογώ ότι με τον Τιάγκο ένιωθα ασφαλής ακόμα και στις πιο επικίνδυνες περιπέτειες. Ήταν η πατρική φιγούρα που χρειαζόμασταν για να μη νιώθουμε ότι τα κάναμε θάλασσα.

Ωστόσο, από τη νύχτα που μπήκαμε στο σπίτι του γείτονα για να κλέψουμε τα γλυκά και ο Τιάγκο μού χάρισε το πρώτο μου φιλί, η συμπεριφορά του απέναντί μου είχε αλλάξει λιγάκι: για παράδειγμα, πλέον δε μου τραβούσε τις κοτσίδες, αλλά το έπαιζε ακόμα περισσότερο αρχηγός, ήταν

πιο αυταρχικός και αποζητούσε κι άλλο την προσοχή μου.

«Τι θα κάνεις με αυτό;» ρώτησα με τα μάτια στραμμένα στον αναπτήρα.

Οι ιδέες του Τιάγκο γίνονταν ολοένα και πιο επικίνδυνες και απαιτούσαν να επιδείξουμε πιο πολύ θάρρος. Ήμουν ανοιχτή στις περιπέτειες, αλλά είχα κι ένα όριο... ή μάλλον μια ηλικία που με σταματούσε.

«Τίποτα που δεν μπορείς να αντέξεις», μου είπε καθώς σηκώθηκε και πλησίασε το παράθυρο όπου είχε αφήσει το σακίδιό του.

Τα μάτια μου συναντήθηκαν με αυτά του Τέιλορ, που κοίταζε επίσης αγχωμένος τον μεγάλο του αδελφό.

Ήμασταν στο δεντρόσπιτο... ή μάλλον στην ξύλινη καλύβα που είχε καταφέρει να φτιάξει ο Τιάγκο με πολλή προσπάθεια.

Ήταν η πρώτη φορά που ανέβαινε ο Τέιλορ και είχε εντυπωσιαστεί αρκετά.

«Μη φοβάσαι, Κάμι», μου είπε πιάνοντας το χέρι μου. «Εγώ είμαι εδώ».

Χαμογέλασα και τότε κάτι χτύπησε τα ενωμένα χέρια μας. Ο Τιάγκο.

«Ούτε ξέρεις τι θα κάνουμε», του είπε και κάθισε ανάμεσά μας, πιάνοντας το σπιρτόκουτο. «Ξέρετε τι είναι αυτό;» μας ρώτησε δείχνοντας το τρίγωνο που μας είχε δείξει και νωρίτερα.

Δεν απάντησε κανείς μας.

«Η δοκιμασία της φιλίας».

«Αυτό το μέταλλο είναι η δοκιμασία της φιλίας; Πώς;» ρώτησα κοιτάζοντας με περιέργεια και τα δυο αντικείμενα, τα σπέρτα και το μέταλλο, διερωτώμενη πού το πήγαινε.

Ο Τιάγκο γύρισε και με κοίταξε.

«Τίποτα δε διαρκεί περισσότερο από ένα τατουάζ, σωστά;»
ρώτησε ανάβοντας το σπίρτο.

Αμέσως τα πρόσωπά μας φωτίστηκαν από το φως της μικρής φλόγας.

«Γι' αυτό, κάτι που δεν αφαιρείται με τίποτα είναι το ιδανικό για να αντιπροσωπεύσει τη φιλία μας...»

«Τι θα κάνεις, Τιάγκο;» τον ρώτησε ο Τέιλορ κοιτάζοντάς τον ανήσυχος.

Ο Τιάγκο δεν απάντησε.

Πήρε το μικρό μεταλλικό τρίγωνο και το έβαλε στη φωτιά μέχρι που εκείνο έγινε πορτοκαλί κι έπειτα, αφού μου έριξε μια ματιά για να βεβαιωθεί ότι τον παρακολουθούσα, ακούμπησε το φλεγόμενο μέταλλο ακριβώς πάνω στον αριστερό του καρπό.

Έσφιξε τα χείλη με δύναμη κι έκλεισε τα μάτια όσο το μέταλλο έκαιγε το δέρμα του.

«Τιάγκο, σταμάτα!» δεν κρατήθηκα και φώναξα, αλλά δεν το έκανε.

Άντεξε ακόμα λίγα δευτερόλεπτα κι ύστερα απομάκρυνε το τρίγωνο από το δέρμα του.

Ο Τέιλορ κι εγώ σκύψαμε προς τα εμπρός για να δούμε το αποτέλεσμα.

Ήταν κόκκινο... κατακόκκινο και ζαρωμένο. Είχε κάψει τον εαυτό του!

«Είσαι τρελός;» τον ρώτησα αδυνατώντας να το πιστέψω.

«Πόνεσες πολύ;» τον ρώτησε τότε ο Τέιλορ, κοιτάζοντάς τον μαγεμένος.

«Δεν είναι και τίποτα...» είπε στρέφοντας τον καρπό του για να τον δούμε καλύτερα. Κάτω από το ερεθισμένο δέρμα

του φαινόταν ξεκάθαρα το μικρό τριγωνάκι. «Ποιος έχει σειρά;»

Ο Τείλορ κι εγώ κοιταχτήκαμε φοβισμένοι γουρλώνοντας τα μάτια.

«Δε θα κάψω το χέρι μου!»

«Τον καρπό, όχι το χέρι σου», τον διόρθωσε ο Τιάγκο χωρίς να τον κοιτάζει. Το βλέμμα του ήταν στραμμένο πάνω μου. «Τι λες, πριγκίπισσα; Θέλεις ένα τατουάζ για όλη σου τη ζωή ή είσαι κότα όπως αυτός εδώ;» είπε χωρίς να τον νοιάζει που μπορεί να πρόσβαλε τον αδελφό του.

«Δεν είμαι πριγκίπισσα», αποκρίθηκα με πολύ σοβαρό ύφος και, αφού οπλίστηκα με θάρρος, γονάτισα και σήκωσα το μανίκι του φούτερ μου. «Τελειώνει», είπα χωρίς καν να βλεφαρίσω.

Ακόμα θυμάμαι την περηφάνια που καθρεφτίστηκε στο πρόσωπο του Τιάγκο.

Αυτή αλλά και τον πόνο που μου προκάλεσε η ηλίθια ιδέα του.

KAMI

Εδώ και δυο εβδομάδες το κρύο είχε κάνει την εμφάνισή του στο Κάρσβιλ. Το υπόλοιπο του καλοκαιριού και κάθε ζεστή αχτίδα του ήλιου είχαν πια χαθεί, και πλέον μας συντρόφευαν καταρρακτώδεις βροχές, απειλές για τυφώνες και ελάχιστες πιθανότητες για διασκέδαση εκτός σπιτιού. Βέβαια, δεν είναι ότι είχα και χρήματα για πολλά. Η κατάσταση του πατέρα μου πήγαινε κάθε μέρα απ' το κακό στο χειρότερο, όμως θα έδινα τα πάντα για να πάω μέχρι το χωριό, να μπω στο *Μιλς* και να πιω ένα σμούθι φράουλα ή έναν καφέ και να φάω ένα σοκολατένιο μάφιν... Ωστόσο, δεν μπορούσα να κάνω τίποτε απ' όλα αυτά επειδή, εξαιτίας της πτώχειας του πατέρα μου, δεν είχα αυτοκίνητο για να μετακινηθώ.

Ευτυχώς, μπορούσα ακόμα να χαζεύω απ' το παράθυρο... Ευτυχώς... ή δυστυχώς. Τα μάτια μου ακολούθησαν τις κινήσεις εκείνης της κοπέλας που εδώ και μισή ώρα έδινε εργαλεία στον Τιάγκο ενώ παράλληλα τον άφηνε να χαζεύει τα μακριά της πόδια, μ' εκείνη τη μίνι φούστα που μετά βίας τής κάλυπτε τον πισινό.

Έξω είχε οχτώ βαθμούς! Δεν κρύωνε;

Από πού προέκυψε αυτή η κοπέλα; Πού την είχε γνωρίσει;

Ομολογώ ότι ήταν εκνευριστικά όμορφη. Τα μαλλιά της ήταν καστανά, μακριά και ήμουν σίγουρη ότι είχε γαλάζια μάτια. Παρόλο που μας χώριζε μεγάλη απόσταση, κάποια

στιγμή γύρισε προς το σπίτι μου και το ελάχιστο φως που περνούσε μέσα από τα σύννεφα έπεσε κατευθείαν στα μάτια της, κι έτσι είδα ότι ήταν πράγματι κούκλα, ρε γαμώτο. Ψηλή, αδύνατη και τέλεια.

Δε γινόταν να μην τη συγκρίνω μ' εμένα. Το ένα μέτρο και τα εξήντα πέντε εκατοστά μου, τα μαλλιά που έφταναν μέχρι τους ώμους μου κι αυτό το ξανθό χρώμα τους που άρχιζε να σκουραίνει επειδή οι αχτίδες του καλοκαιρινού ήλιου ανήκαν πλέον στο παρελθόν... Γαμώτο, πλάι της ένιωθα σαν βατράχι.

Αυτά τα χέρια... Τα χέρια που τώρα έβλεπα να τυλίγονται γύρω απ' τη μέση αυτής της κοπέλας ήταν τα ίδια που πριν από δυο βδομάδες, εν μέσω καταιγίδας, χάιδευαν εμένα μέσα σ' ένα αμάξι. Αν έκλεινα τα μάτια και θυμόμουν κάθε λεπτό, η καρδιά μου μεμιάς ανέβαζε παλμούς. Το κορμί μου ζεσταινόταν, οι μύες μου σφίγγονταν άθελά τους και το μυαλό μου ταξίδευε σ' εκείνες τις στιγμές που πνίγαμε ο ένας τον άλλον στα φιλιά. Θυμόμουν εκείνη τη μέρα και φανταζόμουν πώς θα ήταν αν συνεχίζαμε πέρα από τα φιλιά, πώς θα ήταν αν τα χέρια του άγγιζαν το δέρμα και το στήθος μου, αν τα δάχτυλά του με έκαναν να τελειώσω όσο το βλέμμα του καρφωνόταν στο δικό μου και τα σώματά μας ενώνονταν σε...

Κάποιος χτύπησε την πόρτα μου και με επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Καμίλα, ο πατέρας σου κι εγώ θέλουμε να σου μιλήσουμε», είπε η μαμά μου καθώς ξεπρόβαλε στην πόρτα. «Έλα στο σαλόνι».

Δεν είπε τίποτε άλλο. Έκλεισε την πόρτα και την άκουσα να κατεβαίνει τα σκαλιά.

Κοίταξα για άλλη μια φορά από το παράθυρο και είδα τον Τιάγκο να τη φιλάει...

Κάτι μέσα μου ράγισε... Δεν ξέρω τι. Δεν πιστεύω ότι ένας χωρισμός ή μια αγάπη ή όπως αλλιώς θέλετε να το πείτε μπορούν να κάνουν μια καρδιά να ματώσει, αλλά κάτι μέσα μου πληγώθηκε... πολύ.

Έκλεισα τις κουρτίνες του παραθύρου μου και σηκώθηκα.
Τι ήθελαν τώρα οι γονείς μου;

Τις τελευταίες εβδομάδες ήμουν κλεισμένη στο δωμάτιό μου, με τη μουσική στη διαπασών για να μην ακούω τις φωνές τους ενώ το μυαλό μου προσπαθούσε όσο τίποτα να μην το σκέφτεται.

Ο Τέιλορ με είχε πάρει από εκεί μέσα σε διάφορες φάσεις. Μπαίναμε στο αμάξι του και πηγαίναμε στο Στόνι Κρικ. Πηγαίναμε σινεμά ή αράζαμε στο Starbucks πίνοντας καφέ και μιλώντας για ώρες. Η σχέση μας προχωρούσε με γιγαντιαία βήματα και κάθε μέρα που περνούσε εθιζόμουν και πιο πολύ στη συντροφιά του, στην αγάπη, στα φιλιά του και στο πώς με έκανε να γελάω.

Δεν ήξερα πώς τα κατάφερνε, αλλά κάθε φορά που ήμουν μαζί του, τα προβλήματα εξαφανίζονταν. Μέχρι που ξεχνούσα και τον Τιάγκο. Όταν ήμασταν μόνοι, ήμασταν και πάλι ο Τέιλορ και η Κάμι, καλύτεροι φίλοι από πάντα... Αλλά με λίγο περισσότερη ένταση.

Όμως, όταν δεν ήμουν μαζί του, ένιωθα διχασμένη ανάμεσα στους δύο. Η καρδιά μου αγαπούσε ένα αγόρι και λαχταρούσε ένα άλλο... κι αυτό με έκανε να νιώθω πως ήμουν ο χειρότερος άνθρωπος στον κόσμο.

Κατέβηκα στο ισόγειο και πήγα στο σαλόνι. Η μαμά μου καθόταν στον λευκό καναπέ με το πρόσωπο στραμμένο στο

τζάκι, που είχαμε ήδη αρχίσει να ανάβουμε λόγω του κρύου. Ήταν τρελό που μέσα σε δυο εβδομάδες το καλοκαίρι είχε εξαφανιστεί και ήμασταν πλέον για τα καλά στο κρύο φθινόπωρο.

Ο αδελφός μου ο Κάμερον ήταν απλωμένος στον άλλον καναπέ, με το Nintendo Switch στα χέρια και τη φασαρία των αδελφών Μάριο να γεμίζει τον χώρο. Τις τελευταίες μέρες παραήταν ακοινώνητος. Δεν ήθελε να τον αγκαλιάζει κανείς, δεν ήθελε να παίζει στον κήπο. Περνούσε την ώρα του μπροστά από την οθόνη, παίζοντας βιντεοπαιχνίδια ή χαζεύοντας κινούμενα σχέδια... Μετά βίας αναγνώριζα το μικρό εξάχρονο καλικαντζαράκι που με τα γέλια του φώτιζε μέχρι και τις χειρότερες στιγμές της ζωής μου.

«Τι έγινε;» ρώτησα ενώ βολεύτηκα δίπλα στον Καμ.

Αφού ανακίνησε τα ξύλα στο τζάκι, ο πατέρας μου σηκώθηκε, άφησε κάτω τη μεταλλική μασιά και κοίταξε τη μητέρα μου.

«Παιδιά... Ο πατέρας σας και εγώ θα πάρουμε διαζύγιο».

Για μια στιγμή το μυαλό μου σταμάτησε, όπως ακριβώς και οι ήχοι από το παιχνίδι του αδελφού μου.

«Τι;» είπα όταν συνήλθα.

Ναι, οι γονείς μου μάλωναν. Ναι, η μαμά μου ήταν ανυπόφορη. Αλλά αγαπιούνταν, σωστά; Ρε γαμώτο, ξεπέρασαν μέχρι και το κέρατο. Η μητέρα μου απάτησε τον πατέρα μου και εκείνος τη συγχώρησε...

«Το συζητάμε και δε θεωρούμε ότι είναι υγιές για εσάς να ζείτε σε ένα περιβάλλον όπου τσακωνόμαστε όλη μέρα...»

«Εσύ δεν τσακώνεσαι, αυτή τσακώνεται», είπα δείχνοντας τη μαμά μου με το δάχτυλο.

Ο φόβος, η οργή, η απελπισία έβραζαν μέσα μου σαν ένα μεγάλο κύμα έτοιμο να σκάσει.

«Καμίλα!» είπε η μητέρα μου αγανακτισμένη. «Δεν παίζουμε και η γνώμη σου δεν έχει σημασία σ' αυτή την περίπτωση... Μερικές φορές, η αγάπη τελειώνει και...»

«Σε παρακαλώ!» τη διέκοψα εκνευρισμένη και σηκώθηκα. «Μη μου ξεκινάς τις χαζομάρες για την αγάπη. Δεν τελείωσε η αγάπη, τα λεφτά τελείωσαν!»

Κοίταξα τον πατέρα μου και τα μάτια του απέφυγαν τα δικά μου, το βλέμμα του ήταν στραμμένο κάτω.

Θεέ μου... ο πατέρας μου δεν το ήθελε.

«Πώς τολμάς...;»

«Εγώ πώς τολμάω;» αποκρίθηκα εκτός εαυτού. «Του γύρισες την πλάτη με την πρώτη δυσκολία! Με το που ζόρισαν τα πράγματα, μόλις έμεινες χωρίς τα σπα σου, χωρίς το κάμπριό σου και χωρίς τα καθημερινά σου ψώνια, του ζητάς γαμημένο διαζύγιο!»

«Καμίλα, φτάνει», είπε αυτή τη φορά ο πατέρας μου, διακόπτοντας τον μονόλογό μου.

«Δε θα ανεχτώ αυτό το ύφος από σένα, κακομαθημένη...» είπε η μητέρα μου διακόπτοντας τον πατέρα μου.

«Εγώ είμαι κακομαθημένη;» της πέταξα χωρίς να μπορώ να το πιστέψω.

Η μητέρα μου πήγε να ανοίξει πάλι το στόμα της, αλλά ο πατέρας μου χτύπησε με δύναμη το τραπέζι.

«Φτάνει!» είπε και σιωπήσαμε όλοι. «Δε θα μαλώσουμε για αυτό το ζήτημα. Αποφασίστηκε, Καμίλα. Θα πάρουμε διαζύγιο και καταλαβαίνω απόλυτα ότι αυτό δε σε χαροποιεί. Πρέπει να μιλήσουμε για το πώς θα είναι τα πράγματα από εδώ και πέρα και για...»

«Εγώ θα έρθω μαζί σου». Δε δίστασα δευτερόλεπτο. «Δεν έχω σκοπό να μείνω μαζί της. Δε θα σε αφήσω μόνο σου...»

Οι αδελφοί Ντι Μπιάνκο.
Οι καλύτεροί της φίλοι.
Η μεγαλύτερή της καταστροφή.

Οι δύο καλύτεροι φίλοι της Καμίλα Χάμιλτον έχουν γυρίσει πάλι στη ζωή της. Το πρόβλημα είναι ότι ο Τέιλορ και ο Τιάγκο Ντι Μπιάνκο δεν είναι πια απλώς φίλοι. Είναι πολύ περισσότερα.

**Ο Τιάγκο τής κόβει την ανάσα.
Ο Τέιλορ δε θα την απογοητεύσει ποτέ.**

Οι αδελφοί μεγάλωσαν, και μαζί τους μεγάλωσαν και όσα νιώθει η Καμίλα για αυτούς. Και τώρα που η ζωή της καταρρέει, η οικογένειά της διαλύεται και οι φίλοι της της γυρίζουν την πλάτη, θα τους χρειαστεί περισσότερο από ποτέ... και τους δύο.

Πώς θα αντιδράσει η Κάμι όταν ο Τιάγκο φιλήσει κάποια άλλη; Θα μπορέσει να προστατεύσει τον Τέιλορ από τα ίδια του τα συναισθήματα; Για πόσο ακόμα θα καταφέρει να κρατήσει το παρελθόν θαμμένο;

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32089